

Arrest

nr. 297 280 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 september 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 september 2019 om internationale bescherming.

1.2. Verzoeker wordt op 25 februari 2020 overgebracht naar Duitsland, dat volgens de Dublin-regels verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.3. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 11 maart 2020 België opnieuw binnen met een *taskara* en dient op 22 juli 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, F(...) K(...) E(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en meer bepaald tot de Akhonzada-stam te behoren, en het soennitische geloof te belijden. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud ongeveer 19 jaar oud te zijn, maar dat u niet zeker kan zijn aangezien men in Afghanistan de geboortedatum nergens registreert. U erkent dat uit de leeftijdstest is gebleken dat u eigenlijk ouder zou zijn, ongeveer 22 jaar oud. U bent geboren en getogen in het dorp Aminabad in Qarghayi district van de Afghaanse provincie Laghman. Omdat u school niet leuk vond en liever een qari wilde worden, ging u naar de madrassa (religieuze school) om koran te studeren. Tijdens de vijf jaren die u daar doorbracht leerde u zowel Arabisch als Pashtou lezen, maar schrijven hebt u nooit onder de knie gekregen. In de madrassa werd jihad gepredikt: jullie werden er aangemoedigd om tanks van het Afghaanse regeringsleger en van de Amerikanen op te blazen.

Uw problemen begonnen pas echt toen vijf van uw medeleerlingen werden uitgekozen om zelfmoordaanslagen te plegen. Kort daarna werd u zelf benaderd met de boodschap dat het uw beurt was, en dat u zich een week later zou moeten opblazen in een zelfmoordaanslag. Toen u thuiskwam vertelde u aan uw vader wat er was gebeurd in de madrassa. Uw vader verbood u prompt om nog naar de madrassa te gaan. Toen u enkele dagen niet meer gezien was op de madrassa, kwamen er mensen naar u thuis om naar u te vragen. Uw vader stuurde hen weg met een excuus. Toen er een tweede keer mensen van de madrassa kwamen vragen waar u was, probeerde uw vader hen weer af te schepen met een leugen. Hij kon jullie belagers echter niet overtuigen: ze hadden begrepen dat u over de zelfmoordaanslag had gesproken met uw vader, en dat u zich verborgen hield. Jullie kregen dreigbrieven waarin werd bevolen dat u zich zou aanbieden in de madrassa, anders dreigden er gevolgen. Uw vader bracht u onder bij uw oom. Nadat u daar enkele dagen bleef ondergedoken kwam uw vader u bezoeken om te vertellen dat het te gevaarlijk was geworden voor u, en dat hij de hulp van een smokkelaar had ingeroepen om u naar het buitenland te sturen. U verliet Afghanistan eind jawzan of in saratan 1398 (rond juni 2019 in de Westerse kalender) en reisde via Iran naar Turkije, en vervolgens via Servië en andere doorreislanden naar Duitsland, waar op 06 september 2019 uw vingerafdrukken werden genomen. Vervolgens trok u verder naar België, waar u op 23 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Volgens de Dublin-regels was Duitsland echter verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielprocedure, reden waarom u werd overgebracht naar Duitsland op 25 februari 2020. U vond het echter niet leuk in Duitsland en vertrok na twee dagen opnieuw naar België, waar u op 22 juli 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming hebt ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat u door de taliban onder dwang zou worden gerekruteerd, of mogelijk door hen zal worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), het taskara van uw vader en dat van uw grootvader, en een kopie van uw vaccinatiekaart. Op 28 april 2021 bezorgde uw advocaat via e-mail enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Een tweede e-mail op dezelfde datum bevatte in bijlage 12 foto's van uzelf en u verwanten in uw herkomststreek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar. Bijgevolg kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 14 oktober 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde minderjarig te zijn blijkt dat u de Belgische asielinstanties verkeerde informatie heeft aangeleverd. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben.

Over de documenten die u hebt neergelegd en die uw identiteit en leeftijd zou aantonen, een taskara en een kopie van een vaccinatiekaart, moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat sterk afwijkt van de leeftijdsbepaling die werd. Hierbij moet indachtig gehouden worden dat de toegevoegde informatie aantoont dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

In het licht van uw werkelijke leeftijd rijzen er ook ernstige twijfels bij uw voorgehouden profiel. U hield zich immers buiten de koranlessen bezig met cricket spelen (CGVS, p.11,23) of uit liefde uw twee geiten hoeden (CGVS, p.11). Soms moest u inkopen gaan doen op de markt (CGVS, p.8). Gevraagd naar de bezigheden waarmee u uw dag vulde voordat u besloot koranlessen te volgen aan de madrassa, houdt u het erop dat u werkloos was (CGVS, p.20). Op het ogenblik van uw vertrek in 2019 was u eigenlijk reeds volwassen, waardoor het verbaast dat u heel uw jeugd zou hebben doorgebracht in ledigheid, en als volwassene ook niet moest bijdragen aan het gezinsinkomen. Dit geldt des te meer daar uw vader volgens u afhankelijk was van bouwactiviteiten in de streek om het geld te kunnen verdienen (CGVS, p.12) waarmee hij uw moeder, uzelf, en uw drie zussen en vijf broers (CGVS, p.12,13) moest kunnen onderhouden. Gronden bezit uw familie al lang niet meer (CGVS, p.11-12), waardoor zij zijn aangewezen op inkomsten uit arbeid om in hun basisbehoeftes te voorzien, wat in die streek niet evident is. In een UNHCR Fact Sheet van maart 2020 waarin uw herkomst dorp bij naam wordt genoemd valt immers te lezen dat de werkloosheid hoge toppen scheert in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2), waardoor moet worden aangenomen dat er een overaanbod aan arbeid is en de lonen dus onder druk staan.

Bovendien zijn uw verklaringen weinig consistent. Bij DVZ gaf u aan volledig analfabeet te zijn (DVZ, Verklaring DVZ, p.6) maar tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u eerst te kunnen schrijven maar niet te kunnen lezen, wat u prompt corrigeert naar wel kunnen lezen maar niet kunnen schrijven (CGVS, p.10). U geeft dan toe dat u zowel het Arabisch als het Pashtou kan lezen, waar u nog aan toevoegt dat u "een beetje" kan schrijven (CGVS, p.10). Dat is uiteraard iets helemaal anders dan volledig analfabeet zijn. Dat u werkelijk vijf jaren lang aan een madrassa hebt gestudeerd valt tevens te betwijfelen, niet alleen omdat u volgens de leeftijdsbepaling ongeveer 22 jaar was in 2019 en dus ongeveer 17 jaar en zowat volwassen was toen u besliste dat u qari wilde worden en voor het eerst naar de madrassa ging (CGVS, p.11), maar vooral ook omdat u elke dag naar de madrassa ging (CGVS, p.11) maar tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon zeggen hoeveel soera's (hoofdstukken) de Koran telt (CGVS, p.11). U wijt dit aan het feit dat u nog niet was afgestudeerd als schriftgeleerde, een uitleg die maar weinig kan overtuigen. In zijn mail van 28 april 2021 laat uw advocaat nog weten dat het gaat om een vergissing en dat u eigenlijk bedoelde dat er 66.666 verzen in de koran staan (zie Document 5). Zelfs in dat geval is uw antwoord duidelijk fout: het zijn er eigenlijk 6236 of nog iets meer afhankelijk van hoe men telt (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3). Een en ander ondergraaft sterk de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor Koranstudie. Dat u vijf jaar lang naar de madrassa in Mansour Qalai bent geweest, waar u elke dag les volgde (CGVS, p.10,11) is overigens ook strijdig met uw aanvankelijke

verklaringen. Tijdens uw eerste verzoek bij DVZ blijkt u immers te hebben gezegd dat u “enkel op [uw] vrije dagen” naar de madrassa ging (DVZ VIB1, Verklaring DVZ, p.6) en dat uw problemen waren begonnen nadat u werd overgeplaatst naar een andere madrassa, waar u niet langer religieus onderricht kreeg maar vooral werd gesproken over jihad (DVZ VIB1, Verklaring DVZ, p. 13), iets waar u in het geheel niet van rept tijdens uw persoonlijk onderhoud.

Aan de door u beweerde problemen die u hebt ondervonden door uw aanwezigheid op de madrassa kan al evenmin enig geloof gehecht worden. Uw verklaringen daaromtrent zijn immers dermate vaag, inconsistent, weinig doorleefd en tegenstrijdig dat u in het geheel niet aannemelijk hebt gemaakt dat u om die reden vreesde voor uw leven of uw fysieke integriteit. Bij DVZ verklaarde u immers dat u werd gezegd om zich klaar te maken voor jihad. Uw vader wilde niet dat u nog langer naar de madrassa ging, en u bleef “1 of 2 weken” ondergedoken bij uw oom aan vaderszijde, tijdens welke periode uw familie drie dreigbrieven ontving van de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Op het CGVS brengt u echter een vaak wijzigend relaas dat hiermee niet overeenstemt. Tijdens uw spontaan relaas stelt u eerst dat er mannen naar uw huis kwamen nadat u “een of twee weken” niet naar de madrassa was gegaan, wat u onmiddellijk zelf corrigeerde naar “twee of drie dagen” (CGVS, p.15). “Na een tijd” volgde er dan een tweede bezoek aan uw huis (CGVS, p. 15). Vervolgens stelt u dat u “een week of een week en een half” niet naar de madrassa ging, waarna u zich hebt verborgen voor “twee of drie dagen” (CGVS, p. 15). Dat u zo vaag en onbestemd blijft over de gebeurtenissen die rechtstreeks zou hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan springt dus al meteen in het oog.

Hoewel u uitdrukkelijk werd gevraagd om precies en gedetailleerd te vertellen wat er precies was gebeurd, preciseert u tijdens uw spontaan relaas dus niet door wie u bedreigd werd, wat er wanneer gebeurde, of zelfs hoeveel dreigbrieven er dan wel zouden zijn toegekomen (CGVS, p. 18). Pas nadat er bijkomende vragen gesteld worden vernoemt u voor het eerst de taliban als uw belagers (CGVS, p. 18). U beweert dan dat u thuis was toen ze “een of twee keer” aan de deur stonden (CGVS, p. 18), wat u desgevraagd wijzigt naar twee keer, plus een derde keer om een dreigbrief achter te laten (CGVS, p. 18). U stelt tevens dat uw vader hen die twee keer had gezegd dat u ziek was (CGVS, p. 18), terwijl u even tevoren nog had gezegd dat uw vader zei dat u niet thuis was of dat u ziek was (CGVS, p. 15). Wanneer een poging wordt ondernomen om enige klaarheid te scheppen, geeft u de volgende chronologie: twee opeenvolgende dagen stuurden de taliban iemand naar uw huis, en op de derde dag lieten ze een eerste dreigbrief achter (CGVS, p. 18). Dit alles begon twee dagen nadat u was gestopt met koranstudie in de madrassa (CGVS, p. 18). Twee dagen na de eerste dreigbrief volgde een tweede dreigbrief, en nog eens drie of vier dagen na de twee dreigbrief een derde dreigbrief (CGVS, p. 18). U brengt dan ook nog een verdere wijziging aan door te stellen dat u na het ontvangen van de eerste dreigbrief, dus op de vijfde dag dat u niet meer naar de madrassa ging, door uw vader naar het huis van uw oom aan vaderszijde werd gestuurd (CGVS, p. 18-19), hoewel u even voordien nog zei dat u na een week of anderhalve week bent ondergedoken (CGVS, p. 15). Eens u dit allemaal op een rijtje hebt gezet wordt u ermee geconfronteerd dat uw verklaringen bij DVZ anders luiden, waarna u zelf uw verklaringen in twijfel trekt door te stellen dat u bij DVZ het juiste hebt gezegd, en tijdens het persoonlijk onderhoud mogelijk fouten maakte (CGVS, p. 19). Dat u zelf niets eens zeker lijkt van wat u eigenlijk probeert te zeggen, schaadt ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen en maakt duidelijk dat deze werkelijk niet doorleefd zijn. Aan het begin van persoonlijk onderhoud had u trouwens geen enkele opmerking over wat er werd genoteerd bij DVZ (CGVS, p.3). Nog los van uw voortdurende wijzigende relaas moet trouwens worden vastgesteld dat u niet verder komt dan blote beweringen, aangezien u geen enkel document neerlegt dat uw beweerde problemen zou staven. Uw vader heeft u immers verteld dat de dreigbrieven verloren zijn geraakt (CGVS, p. 18).

Over de aanleiding van deze belaging door de taliban zijn uw verklaringen evenzeer bijzonder weinig gedetailleerd: tijdens jullie koranstudies werden jullie “benaderd door een aantal mensen” die preekten over jihad en vroegen dat jullie zelfmoordaanslagen zouden plegen op militaire doelwitten. Vijf van uw medeleerlingen werden gerekruteerd en getraind, en vervolgens ingezet in de strijd (CGVS, p. 15). U bent heel stellig dat deze vijf allemaal een zelfmoordaanslag hebben gepleegd (CGVS, p. 16), maar moet meteen toegeven dat u geen enkele informatie hebt over wat er met hen is gebeurd (CGVS, p. 16), wat uiteraard haaks staat op uw eerdere uitspraak. Voor zover u zich kan herinneren was dit de eerste keer dat leerlingen uit de madrassa werden ingezet als zelfmoordterroristen (CGVS, p. 16). Wie er dan wel achter deze sinistere handelingen zitten, kan u echter niet duiden, hoewel zij u ook zouden hebben benaderd (CGVS, p. 15): het gaat volgens u om prominente mollahs die in de madrassa verbleven, maar u weet niet of ze er al lang waren (CGVS, p. 16). U zelf werd zich plots bewust van hun aanwezigheid toen ze tegen u begonnen te prediken over jihad omdat u volwassen was geworden (CGVS, p. 16), een uitleg die indruist tegen de leeftijdsbepaling waarover hierboven reeds uitvoerig is gesproken. De overige

leerkrachten in de madrassa deden hieraan mee en maakten er geen probleem van dat de koranstudie werd afgebroken om u te indoctrineren over de jihad (CGVS, p.16). U stelt dan abrupt te geloven dat er al lange tijd jongeren uit de madrassa werden weggehaald om zelfmoordaanslagen te plegen, maar dat u het zelf nooit had gemerkt omdat u in een andere klas zat (CGVS, p.17). Zo al zou worden aangenomen dat niemand in de madrassa ooit was opgevalen dat er geregeld leerlingen werden ingezet als menselijk bom en dat er door andere leerlingen nooit over werd gesproken, quod non, is het evenwel weinig plausibel dat er uit een grote en gerenommeerde madrassa (CGVS, p.17) voortdurend studenten verdwenen zonder dat iemand van de buitenwereld zich daar ooit vragen bij stelde. Volgens u werden uw medeleerlingen en hun ouders immers aangetrokken door de goede reputatie van deze madrassa en vertrouwden sommigen hun kinderen eraan toe (CGVS, p.17). U treedt het CGVS bij dat het vertrouwen dat men in het personeel van deze madrassa stelde flagrant werd beschaamd toen ze u niet zoals voorzien wilden inwijden in de koran, maar integendeel deze studies verhinderden om u te proberen rekruteren (CGVS, p.17). Dat de lesgevers van de madrassa allemaal samenspannen om buiten de wil van de ouders om de leerlingen in te zetten als menselijke bom (CGVS, p.17) zonder daarbij hun reputatie grondig te beïnvloeden is daarom reeds weinig plausibel.

Het valt trouwens al helemaal niet in te zien waarom de taliban op deze manier tewerk zou gaan, en u koudweg zou bevelen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.15). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat zij madrassas gebruiken om jonge kinderen te indoctrineren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Hun doel is dus precies om zo op hen in te werken dat er geen dwang moet worden gebruikt. Dit geldt natuurlijk a fortiori voor zelfmoordaanslagen, waarbij de dader de drang tot zelfbehoud moet overwinnen, en het geven van een dergelijk bevel aan een onwillig slachtoffer in wezen een onzinnige strategie is. Overigens valt in het verslag van Human Rights Watch ook te lezen dat zelfs in die gevallen waarbij de taliban kinderen van jongsaf heeft kunnen indoctrineren de hulp van de gemeenschap, in het bijzonder de oudsten van het dorp of de stam, wordt ingeroepen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Dat uw vader dus meende dat hij zich aan alle problemen kon onttrekken door u weg te houden van de madrassa (CGVS, p.17) en nooit de hulp heeft ingeroepen van de malik (dorpshoofd), de mollah van de vrijdagmoskee van waar u ging bidden (CGVS, p.22,23), of de oudsten van uw gemeenschap (CGVS, p.17), doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Toch is er volgens u in de nasleep van uw gedwongen rekrutering niets meer gebeurd (CGVS, p.15) en stelt uw familie het goed (CGVS, p.14). Volgens u is iedereen bedaard nadat u het land hebt verlaten. Dit hoewel de taliban doorhadden dat uw vader tegen hen had gelogen en u verborgen hield (CGVS, p.15), hem daarom bedreigden tijdens hun tweede bezoek (CGVS, p.18), wat trouwens ook weer een element is dat u niet hebt aangehaald tijdens het spontaan relaas (CGVS, p.15), en dat ze jullie drie dreigbrieven hebben gestuurd (CGVS, p.18). Daar waar u aanvankelijk zei dat de taliban het bevel gaven om u aan te melden op de madrassa (CGVS, p.15), wat u dus niet hebt gedaan, en volgens uw vader zinnens waren om u te vermoorden omdat u "het hele dorp ingelicht" had over wat er zich afspeelde in de madrassa (CGVS, p.15), maakt u daar plotseling van dat uw vader werd bedreigd dat hij problemen zou krijgen als hij met iemand sprak over wat er was gebeurd. U meent dan ook dat het logisch is dat uw familie geen problemen meer heeft, maar dat u persoonlijk wel zou worden gevisieerd door de taliban als u zou moeten terugkeren (CGVS, p.19). Gevraagd naar de basis van deze veronderstelling nu uit uw verklaringen blijkt dat de taliban geen problemen veroorzaakten voor uw familie, geen enkele poging meer hebben ondernomen om u terug te vinden, en evenmin aanstalten maakten om uw broers te rekruteren (CGVS, p.20) houdt u het erop dat ze opnieuw tegen u zouden preken of u met geweld zouden rekruteren. Dat uw broers met rust worden gelaten heeft volgens u te maken met hun leeftijd (CGVS, p.20). Dat is echter opnieuw een nonsensicale uitleg: volgens uw verklaringen zijn twee uw broers respectievelijk één en twee jaar jonger dan u (DVZ, verklaring DVZ, p.9). Indien zij rekrutering door de taliban konden ontlopen door niet naar dezelfde madrassa te gaan als u, volgt daaruit logischerwijs dat u op eenvoudige wijze een oplossing kon vinden voor uw beweerde probleem. Zelfs indien er ook maar enig geloof zou worden gehecht aan uw problemen, quod non, valt de conclusie niet te ontlopen dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw beweerde vrees niet langer actueel was ten tijde van het persoonlijk onderhoud.

Tot slot stipt het CGVS nog aan dat uw handelswijze de door u beweerde vrees nog verder ondermijnt. Immers, u hebt op 06 september 2019 uw vingerafdrukken laten opnemen in Duitsland maar koos ervoor om dat land te verlaten en naar België door te reizen. Ook nadat was duidelijk geworden dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming en u vrijwillig terugkeerde naar dat land verzuimde u het om daar de asielpcedure te doorlopen, en reisde u terug naar België, waar u uiteindelijk op 22 juli 2020 opnieuw een verzoek hebt ingediend. Volgens u was dat omdat u het niet leuk vond in Duitsland (CGVS, p.8). Dat u zo lichtzinnig besliste om terug te keren naar

België, in de wetenschap dat u net tevoren door de Belgische autoriteiten was teruggeleid naar Duitsland en dat uw procedure in België was stopgezet, wijst op een zeker gebrek aan ernst waarmee u de asielpprocedure tegemoet treedt. Er spreekt in ieder geval geen urgentie uit om internationale bescherming te verkrijgen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De taskara's van uw vader en uw grootvader houden geen enkel verband met de door u beweerde problemen en kunnen evenmin dienen om uw profiel of levensloop te staven. Het CGVS brengt tevens in herinnering dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend vanwege de hoge graad van corruptie in dat land. De foto's van uzelf en uw vader zijn afkomstig uit private bron en bieden dus geen enkele garantie over de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou zijn, noch kan eruit worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. De opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen de post factum uitleg over het aantal soera's en verzen in de koran, die hierboven reeds werd besproken. Dat u het had over de Gul Pacha Ulfat school in Ferzabad bleek reeds uit de notities zelf (CGVS, p.14) en uw laatste opmerking betreft de spelling van een plaatsnaam, die bovenstaande beoordeling op geen enkele manier kan ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn

2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Countr

y_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij heeft hier tegen geen bezwaar kenbaar gemaakt. De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vast dat zijn nationaliteit niet wordt betwist.

Verzoeker wijst vervolgens op een risico op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, gelet op de instabiele politieke situatie in Afghanistan die door de adjunct-commissaris ook erkend wordt. Onder verwijzing naar persartikels betoogt verzoeker dat vlak na de overname de taliban gematigde taal spraken bij monde van hun woordvoerder en zich onder andere engageerden voor het respecteren van vrouwenrechten en amnestie voor allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt, maar dat dit al snel holle woorden bleken en dat door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen werden gerapporteerd. Hij citeert daarbij volgende bronnen: AP News, “*Taliban vow to respect women, despite history of oppression*”, 18 augustus 2021 (weblink); UN News, “*Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*”, 14 december 2021 (weblink); The Guardian, “*‘Is it a crime to study?’: outcry as Taliban bar girls from secondary schools*”, 23 maart 2022 (weblink). Dit toont volgens verzoeker aan dat er van een gematigde taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd. Hij wijst op een in die zin bijzonder onrustwekkend eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de taliban waarin hij aankondigde dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren na een weigering van hun asielaanvraag in Europa zouden vervolgen en dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring die volgens verzoeker een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (InfoMigrant, “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d’Europe seront ‘traduits en justice’*”,

31 augustus 2021 (weblink); Kronen Zeitung, “*Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*”, 30 augustus 2021 (weblink)). Hij wijst erop dat in een situatie waarin de taliban blijf geven van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren negentig de nood aan internationale bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd en dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de beoordeling van willekeurig geweld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft en dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's in Afghanistan, maar dat er ook over het hele land nog vele IED's liggen die nog steeds voor onveilige wegen en burgerslachtoffers zorgen. Hij wijst erop dat de taliban momenteel niet bij machte zijn om de *non-state armed groups* (NSAG), waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden, waardoor het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Verzoeker wijst er verder op dat de aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld, zo stelt verzoeker, die hieraan toevoegt dat het eigenlijke aantal ongetwijfeld nog veel hoger ligt. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming volgens verzoeker zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert daarbij uit ASYLOS, “*Afghanistan: COI Repository, 01-09-2021 – 30-03-2022*” (weblink).

Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire crisis in Afghanistan en de beoordeling ervan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van het gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Hij wijst erop dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, 18,8 miljoen Afghanen, in hoge voedselnoed was en dat 6,8 miljoen Afghanen op de rand van de uithongering stonden. Hij citeert vervolgens uit EASO, “*Afghanistan Country Focus, COI Report*”, januari 2022 (weblink). Verzoeker stelt dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en dat het voormelde rapport melding maakt van 22,8 miljoen Afghanen in een ‘*IPC phase 3*’ of hoger en minstens 6,8 miljoen in ‘*IPC phase 4*’. Hij citeert uit IPC, “*Technical Manual Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions*” (weblink), en stelt dat mensen die zich in ‘*IPC phase 4*’ bevinden imminent gevaar lopen voor hun leven en bij gebrek aan voedsel ook bijvoorbeeld zaden eten die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren. Hij wijst er vervolgens op dat Human Rights Watch midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel trok om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen (Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*”, 17 maart 2022 (weblink)) en dat de speciale gezant van de VN op 15 maart 2022 nog verklaarde dat minstens 95% van de Afghaanse bevolking te weinig eet en de humanitaire crisis in Afghanistan omschreef als een crisis van ongeziene proporties (Dr. Ramiz Alakbarov, *Statement* 15 maart 2022, (weblink)). Er zijn verder verschillende publicaties over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel en verzoeker wijst erop dat World Vision zich genooddaakt zag om een noodfonds te creëren om te voorkomen dat families hun kinderen verkopen (Aljazeera, “*In Afghanistan, ‘people selling babies, young girls to survive*”, 31 maart 2022, (weblink); NZ Herald, “*Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision*”, (weblink); World Vision, “*Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food*”, 22 december 2021, (weblink). Verzoeker betwist vervolgens de stelling van de verwerende partij dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden, maar veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Verzoeker stelt dat de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) een brede vorm van internationale bescherming beoogt voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt en citeert overwegingen 6 en 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren en dat de oorzaken van de huidige crisis helder worden uitgelegd in het rapport van Human Rights Watch, “*Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis*”, 1 maart 2022 (weblink). Verzoeker citeert enkele passages uit het rapport en stelt dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Hij citeert vervolgens de aanbevelingen van Human Rights Watch in dit rapport en betoogt dat de taliban lang hebben gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en vooral gefocust lijken op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun

vorige regeerperiode. Volgens verzoeker schenden de Taliban daarbij fundamentele mensenrechten en staan zij weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat, aldus verzoeker, dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, wat volgens hem door de Raad erkend werd in het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker besluit dat, in weerwil van de motivering van de adjunct-commissaris, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk onder het toepassingsveld van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat bij de beoordeling van de impact van de humanitaire crisis in Afghanistan rekening dient te worden gehouden met zijn *“jeugdige leeftijd”*, waarbij hij toelicht dat een gebrek aan voedsel evident een grotere impact heeft op een jongvolwassene dan op een *“volgroeide volwassen persoon”*.

Tot slot haalt verzoeker aan dat hij voor het eerst en het laatst werd gehoord op 16 april 2021 en dat hij derhalve nooit gehoord werd door de verwerende partij over de gewijzigde situatie in Afghanistan sinds augustus 2021. Hij is van oordeel dat de verwerende partij hierdoor tekort geschoten is in haar zorgvuldigheidsplicht, daar zij hem diende uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud om toe te lichten welke impact de gewijzigde situatie heeft op hem en zijn gezin in Afghanistan. Enkel op die manier kan de verwerende partij volgens hem nagaan of er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die een terugkeer naar Afghanistan bijzonder moeilijk, dan wel onmogelijk maken.

3.1.2. Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel onder verwijzing naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022 en een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan van mei 2022 als nieuwe elementen.

3.2.2. Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de nota met opmerkingen en de bestreden beslissing: het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, de COI Query *“Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022 en de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

3.2.3. Op 18 september 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en waarbij zij ter aanvulling van haar nota neergelegd op 30 mei 2023 verwijst naar het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023.

3.2.4. Op 23 september 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij volgende toelichting geeft bij zijn vermeende verwestering:

“Verzoeker diende op 23 september 2019 zijn eerst verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de Belgische autoriteiten, ofwel 4 jaar geleden. Verzoeker was toen net 17 jaar geworden, overeenkomstig de door verzoeker ingediende taskara, en 19 jaar door de dienst Voogdij. Het CGVS heeft het verwesterde profiel van verzoeker niet geanalyseerd, die Afghanistan drie jaar vóór de bestreden beslissing al had verlaten, hoewel hij dus veel jonger was.”

Verzoeker woont al maanden samen met zijn schoonbroer (stuk 1), zijn zus en hun 3 kinderen. Hij werkte lange tijd maar had gezondheidsproblemen (stuk 2) waardoor hij niet kon werken en hij was hierdoor erg bedroefd. Hij probeert voortdurend zijn Nederlands te verbeteren (stuk 3) door te praten met zijn Belgische vrienden, met zijn schoonbroer.

omdat hij nog jong is, gaat hij graag uit met zijn vrienden om te feesten (stuk 4), naar concerten te gaan (stuk 5), te voetballen (stuk 6), enz.

Verzoeker heeft veel vrienden gemaakt in België en heeft zich onze westerse vrijheden inmiddels eigen gemaakt: vrije partnerkeuze, kledijkeuze, omgaan met wie hij wil, ook met meisjes,... Verzoeker kwam in België aan toen hij nog heel jong was en heeft een deel van zijn puberteit voor het grootste deel in België beleefd. Hij heeft tijdens deze periode zijn persoonlijkheid gevormd.

Om al deze redenen kan worden geconcludeerd dat verzoeker effectief verwesterd is en dus een risico op vervolging loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Minstens riskeert hij te worden gepercipieerd als verwesterd."

Blijkens de inventaris voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 1: getuigenis van schoonbroer;
- stuk 2: loonfiche en medische documenten;
- stuk 3: getuigenis;
- stuk 4: foto's met vrienden en vriendinnen;
- stuk 5: foto van concert;
- stuk 6: getuigenis.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die geprobeerd zouden hebben hem in de madrassa te rekruteren voor de jihad en hem een zelfmoordaanslag te laten plegen.

Blijkens de bestreden beslissing kan aan de beweerde problemen van verzoeker met de taliban geen geloof gehecht worden.

De adjunct-commissaris overweegt vooreerst met betrekking tot verzoekers beweerde leeftijd dat (i) zijn verklaring bij het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig te zijn niet strookt met de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie die hem betekend werd op 14 oktober 2019 en waarin hem na een medisch onderzoek een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, dat (ii) aldus moet worden vastgesteld dat de leeftijd die vermeld wordt op de door verzoeker neergelegde *taskara* en kopie van zijn vaccinatiekaart sterk afwijkt van de leeftijd die bepaald werd en er dus sterke twijfels rijzen bij de documenten die hij neerlegt ter bevestiging van zijn identiteit en herkomst, mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, en dat (iii) het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs initieel een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielaanslag, daar hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen eenduidig zicht geeft op wie hij is en waar hij vandaan komt.

De adjunct-commissaris wijst er vervolgens op dat in het licht van verzoekers werkelijke leeftijd ook ernstige twijfels rijzen bij zijn voorgehouden profiel, daar hij op het ogenblik van zijn vertrek in 2019

eigenlijk reeds volwassen was, waardoor het verbaast dat hij heel zijn jeugd zou hebben doorgebracht in ledigheid en als volwassene niet moest bijdragen aan het gezinsinkomen. Verder merkt de adjunct-commissaris op dat verzoekers verklaringen niet consistent zijn waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangeeft analfabeet te zijn, maar tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS eerst stelt te kunnen schrijven maar niet te kunnen lezen, om dit prompt te corrigeren naar wel kunnen lezen maar niet kunnen schrijven en uiteindelijk toe te geven dat hij zowel Arabisch als Pasjtoe kan lezen en "een beetje" kan schrijven. Het valt volgens de adjunct-commissaris eveneens te betwijfelen dat verzoeker werkelijk vijf jaren lang aan een madrassa heeft gestudeerd, niet alleen omdat hij volgens de leeftijdsbepaling ongeveer 22 jaar was in 2019 en dus ongeveer 17 jaar en zowat volwassen toen hij besliste dat hij *qari* wilde worden en voor het eerst naar de madrassa ging, maar vooral ook omdat hij verklaarde dat hij elke dag naar de madrassa ging maar tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon zeggen hoeveel soera's de Koran telt en hij aanvankelijk in het kader van zijn eerste verzoek bij de DVZ verklaarde dat hij "enkel op [zijn] vrije dagen" naar de madrassa ging en dat zijn problemen begonnen nadat hij werd overgeplaatst naar een andere madrassa, waar hij niet langer religieus onderricht kreeg maar vooral werd gesproken over jihad, iets waar hij in het geheel niet vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Aan de door verzoeker beweerde problemen die hij zou hebben ondervonden door zijn aanwezigheid op de madrassa hecht de adjunct-commissaris evenmin enig geloof daar verzoekers verklaringen daaromtrent dermate vaag, inconsistent, weinig doorleefd en tegenstrijdig zijn dat hij in het geheel niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij om die reden vreesde voor zijn leven of fysieke integriteit. De adjunct-commissaris overweegt daarbij dat (i) verzoeker op het CGVS een vaak wijzigend relaas brengt dat niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij confrontatie hiermee zijn verklaringen in twijfel trekt door te stellen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud misschien fouten maakte, dat (ii) verzoeker niet verder komt dan blote beweringen, aangezien hij geen enkel document neerlegt dat zijn beweerde problemen zou staven, dat (iii) over de aanleiding van de vermeende belaging door de taliban verzoekers verklaringen bijzonder weinig gedetailleerd zijn, dat (iv) het weinig plausibel is dat er al lange tijd jongeren uit de madrassa zouden zijn weggehaald om zelfmoordaanslagen te plegen, en dit met medewerking van de leerkrachten, zonder dat iemand van de buitenwereld, in de eerste plaats de ouders van de leerlingen, daar ooit vragen bij stelde, dat (v) al helemaal niet valt in te zien waarom de taliban op deze manier tewerk zouden gaan en verzoeker koudweg zouden bevelen om een zelfmoordaanslag te plegen, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat zij madrassa's gebruiken om jonge kinderen te indoctrineren en zo op hen in te werken dat geen dwang moet worden gebruikt, dat (vi) uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat zijn beweerde vrees niet langer actueel was ten tijde van het persoonlijk onderhoud, en dat (vii) verzoekers handelswijze de door hem beweerde vrees nog verder ondermijnt.

De adjunct-commissaris oordeelt tot slot dat de overige door verzoeker neergelegde documenten de beoordeling niet kunnen ombuigen en licht toe dat (i) de *taskara's* van verzoekers vader en grootvader geen enkel verband houden met de door hem beweerde problemen en evenmin kunnen dienen om zijn profiel of levensloop te staven, waarbij in herinnering wordt gebracht dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend vanwege de hoge graad van corruptie in het land, (ii) de foto's van verzoeker en zijn vader afkomstig zijn uit private bron en dus geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou zijn, noch eruit kan worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt, en (iii) de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud respectievelijk de hoger reeds besproken uitleg *post factum* over het aantal soera's en verzen in de Koran, een element dat reeks bleek uit de notities zelf en de spelling van een plaatsnaam, die bovenstaande beoordeling op geen enkele manier kan ombuigen, betreffen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen met de taliban naar aanleiding van vermeende rekruteringspogingen in de madrassa. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de betrokken motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Daar verzoeker in zijn verzoekschrift in het geheel niet ingaat op deze motieven van de bestreden beslissing, toont hij niet aan dat deze motieven onredelijk, onzorgvuldig of ontoereikend zouden zijn en slaagt hij er ook niet in om de in de bestreden beslissing vastgestelde bevindingen te verklaren of te weerleggen.

De bevindingen van de adjunct-commissaris over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de machtsovername door de taliban aanhaalt, wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan weer oprichtten. Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de adjunct-commissaris op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota's van de verwerende partij.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet naar aanleiding van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoeker werd in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 april 2021, dus nog voor de machtsovername door de taliban half augustus 2021. Hij werd niet opnieuw gehoord op het CGVS en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in opvolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan.

Deze handelwijze van het CGVS ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

In casu vestigt verzoeker in zijn op 23 september 2023 neergelegde aanvullende nota de aandacht op zijn vermeend “*verwesterde*” profiel, ter staving waarvan hij enkele stukken voegt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische

waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze

negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtöe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke leeftijd, profiel en leefsituatie voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2019. Deze vaststellingen worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op de werkelijke leeftijd die hij had bij zijn vertrek uit Afghanistan en de werkelijke omstandigheden van zijn vertrek uit Afghanistan

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker hekelt in zijn aanvullende nota dat het CGVS zijn vermeend verwesterde profiel niet heeft geanalyseerd en wijst erop dat hij Afghanistan reeds drie jaar vóór het nemen van de bestreden beslissing had verlaten. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn verwestering en situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn aanvullende nota aanvoert dat hij in België aankwam toen hij “nog heel jong” was en het grootste deel van zijn puberteit in België heeft beleefd. Gelet op het hoger aangehaalde resultaat van het leeftijdsonderzoek was verzoeker op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan halverwege 2019 immers reeds minstens twintig jaar oud, waaruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van de loutere duur van zijn verblijf in België, inmiddels vier jaar, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, met name zijn ouders, vier broers en drie zussen, die tot op heden in zijn geboortedorp Aminabad, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman wonen, net zoals vier ooms langs vaderszijde (administratief dossier, stuk 4, ‘deel CGVS’, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 13-14). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en aanduidt soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 9).

Verzoeker brengt middels zijn aanvullende nota een aantal getuigenissen bij van personen die zich in positieve zin uitlaten over verzoekers karakter, attitude en wil om zich in België te integreren en de Nederlandse taal te leren en vragen dat hij een kans mag krijgen om zijn toekomst in België verder uit te bouwen (aanvullende nota verzoeker, stukken 1, 3 en 6). Hieruit blijkt evenwel niet concreet dat verzoeker zich bepaalde westerse waarden en gewoonten daadwerkelijk heeft eigen gemaakt, in de zin dat ze fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij er afstand van neemt. Dat verzoeker reeds gewerkt heeft in België en bereid is om nog te werken, doch daartoe tijdelijk omwille van medische problemen niet in staat is, hetgeen hij staft met een aantal documenten (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), en dat hij inspanningen levert om zijn Nederlands te verbeteren, duidt erop dat verzoeker zich aanpast aan zijn leefomstandigheden in België doch toont op zich niet aan dat hij dermate geïntegreerd en verankerd is in de Belgische, westerse maatschappij dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de traditionele Afghaanse cultuur en sociale omgangsvormen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke gedragingen of kenmerken die

uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen zijn en waardoor hij het risico zou lopen om in zijn land van herkomst als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd.

Op basis van de door verzoeker bijgebrachte foto's kan worden aangenomen dat hij graag afspreekt met vrienden en vriendinnen of naar concerten gaat (aanvullende nota verzoeker, stukken 4 en 5), doch hieruit blijkt op zich niet dat verzoeker in die mate westerse vrijheden, waaronder vrije partnerkeuze, kledijkeuze, omgaan met wie men wil, heeft omarmd dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit zodat van hem niet redelijkerwijze zou mogen worden verwacht dat hij er afstand van doet bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn ervaring met bepaalde vrijheden gedurende zijn verblijf in België zijn gedragingen in die mate heeft veranderd dat hij bij terugkeer niet meer in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de restricties die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker in België al maanden bij zijn zus en schoonbroer en hun drie kinderen woont, wordt voorts niet geconcretiseerd op welke wijze verzoeker hierdoor verwesterd is of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die nog maar vier jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waar hij tot op heden over een (familiaal) netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en haalt aan dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd en dat de taliban "*hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90*". Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de Taliban, die hem onder dwang zouden hebben willen rekruteren voor een zelfmoordaanslag, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijkgedrag of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afgaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afgaanse bevolking eveneens

wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nummer 278 701 van 13 oktober 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Door in zijn verzoekschrift louter op summiere wijze te verwijzen naar de aanwezigheid van overblijfselen van de oorlog, waaronder IED's, en van 'non-state armed groups' (NSAG's), waaronder IS, op het Afghaanse grondgebied, alsook naar een gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban, waardoor er volgens hem nog veel willekeurig geweld plaatsvindt waarbij nog veel burgerslachtoffers te

betreuren vallen, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 30 mei 2023 en 18 september 2023 neergelegde aanvullende nota's.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat hij niet meer voor een persoonlijk onderhoud werd uitgenodigd nadat de situatie in Afghanistan grondig veranderde door de machtsovername door de taliban (in augustus 2021), herhaalt de Raad dat deze handelswijze van het CGVS verzoeker niet de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn volgend verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker voorafgaand aan de beslissing inzake zijn huidig volgend verzoek niet opnieuw werd uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk onderhoud om zijn persoonlijke situatie te analyseren in het licht van de gewijzigde situatie in zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift overigens niet concreet toe op welke manier het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord zijn rechten heeft geschonden of welke elementen hij hierdoor niet zou hebben kunnen vermelden.

3.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT